

Zuzana Pospíšilová

Ilustrace Daniela Skalová

Kouzelné sedlo

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok®

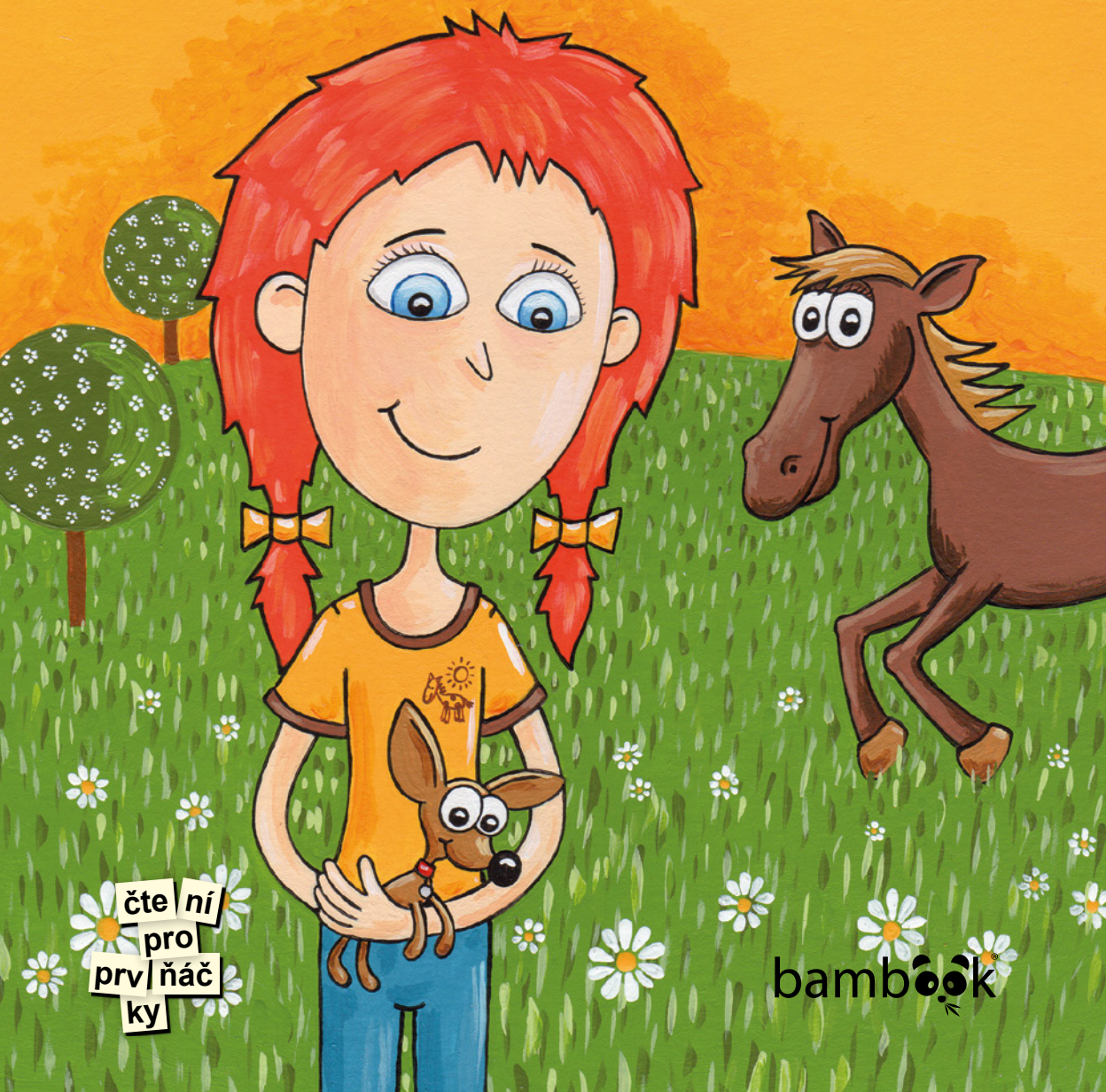
čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®
🌱

Zuzana Pospíšilová

Ilustrace Daniela Skalová

Kouzelné sedlo

čte ní
pro
první
částeč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Kouzelné sedlo

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6650. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2017

Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-271-9882-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-9881-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0579-3 (print)

Obsah

Předmluva	7
Já bych chtěla koně	9
Překvapení	13
Kamarád Daros	17
První jízda	21
Veliký zážitek	25
Nekonečné čekání	29
Daros se taky těšil	33
Oslava narozenin	37
Kde se tady vzalo?	41
Nápad	45
Daros se polekal	49
Všude písek	53
Sen	57
Balík	61
Kouzelné sedlo	65
Je to tak!	69

Předmluva

Jízda na koni je kouzelná sama o sobě, ale jízda v kouzelném sedle, to je něco úplně jiného. To se jen tak někomu nepoštěstí. Zajímá vás, jak k takovému zázračnému sedlu Verunka vlastně přišla a jaké příhody ve stájích zažila? A chtěli byste je zažít spolu s ní? Pusťte se do čtení!

Já bych chtěla koně

Verunka seděla u stolu ve svém pokojíčku. Měla tam rozložené pastelky a malovala. Malovala koně. To je totiž její nejmilejší zvíře.

Nebyly jí ani dva roky, když se na koně posadila poprvé. Od té doby koně milovala. Kdyby to šlo, chtěla by mít jednoho doma, v pokojíčku. Rodiče jí to ale nedovolí. Na zahradě by prý pošlapal maminičky kytičky. A taky potřebuje svoji stáj. Oni mají jen garáž a v ní auto.

„Už zase maluješ koně?“ zeptala se s úsměvem maminka.

Verunka jí ale neodpověděla. Byla zabraná do práce. Maminka tedy přišla až k ní a teprve pak se zeptala znovu.

„Když já bych chtěla koně,“ řekla jí na to Verunka a podívala se psím pohledem. Ten odkoukala

od Grejsky. To je jejich malá
čivava. Verunka ji má moc
ráda a Grejska ji taky.
Na každém kroku svou
paničku hlídá.

„Už jsi velká holka, Ve-
runko. Dobře víš, že to
nejde,“ odpověděla ma-
minka.

Verunka je opravdu velká. Po prázdninách pů-
jde do školy. Ve školce je ze všech dětí největší.
Nic to ale nemění na tom, že po koníkovi stále
touží. Nemůže si pomoci.

„Všechno jde, když se chce,“ odpověděla Ve-
runka. To často říká její tatínek Tomáš. Třeba
když ji učil jezdit na kole nebo lyžovat. Mamin-
ka se musela přemáhat, aby se nezačala hlasitě
smát. Úplně jako by slyšela svého muže.

„Dobře,“ řekla nakonec, „domluvíme se s tatínkem a uvidíme, co se dá dělat.“

Verunka jen pokrčila rameny.

Maminka odešla, aby v kuchyni připravila večeři.

Verunka odložila pastelky a šla si hrát s Grejskou.

„Škoda že nejsi větší,“ posteskla si.

Grejska se na Verunku nechápavě podívala.

„Mohla bych si tě osedlat,“ dodala na vysvětlenou Verunka. Teď by to ale rozhodně nešlo. Grejska je tak malá, že ji tatínek vezme do jedné ruky. Verunka by ji rozsedla. Naštěstí měla dost rozumu, aby to vůbec nezkoušela.

Až do večeře dávala Verunka Grejsce úkoly: „Hledej míček, dones panenku!“

Grejska byla nejspíš ta nejchytřejší čivava na světě.

Překvapení

Druhého dne se na sebe maminka s tatínkem usmívali, a dokonce na sebe občas i mrkli. Mysleli si, že to Verunka nevidí, ale jí nikdy nic neunikne. Pochopila, že rodiče mají nějaké tajemství. Byla sobota, a tak ráno nemuseli vstávat do práce a do školky.

Ke snídani si Verunka dala rohlík s paštikou a jablíčko. Když si tatínek namazal chleba máslem a teprve navrch si dal i paštiku, ušklíbla se. Máslo neměla ráda a nechápala, jak může tatínkovi chutnat.

„Dojedeno?“ zeptal se tatínek, když dopil poslední doušek ranní kávy.

Verunka přikývla.

„Tak se běžte obléknout, pojedeme na výlet,“ oznámil rozhodně.

Verunce zasvítily oči. „A kam?“ chtěla vědět.

„Nech se překvapit,“ odpověděl tatínek.

Maminka se jen tiše usmívala. Verunce bylo jasné, že dobře ví, kam pojedou.

Pokaždé, když se Verunka chystala do školky nebo na procházku, Grejska jí donesla boty. Udělala to i teď. Ne obě najednou, to by nezvládla. Nejdřív jednu a potom druhou.

V pokojíčku se ale Verunka obouvat nesměla, a tak si boty donesla zpátky do předsíně. Grejsku za to ale pochválila a dala jí piškot.

„A pojedete Grejska s námi?“ zeptala se Verunka.

+

„Tentokrát zůstane doma,“ odpověděla maminka a zavrtěla hlavou, aby to bylo dost jasné.

To Verunku překvapilo. Sobotní výlety vybírali vždycky tak, aby s nimi mohla i jejich malá čivava.

Dnes ale Verunka neprotestovala. Věděla, že to má asi svůj důvod. Dala Grejsce dva piškoty navíc, aby jí nebylo líto, že nemůže s nimi.

Potom zamkli dům a nasedli do auta. Dnes řídí tatínek, jako vždycky při sobotních výletech.

„Kam jedeme?“ zeptala se Verunka.

Maminka se na sedadle otočila, aby na Verunku dobře viděla.

„Překvapení,“ zopakovala nahlas to, co říkal ráno u snídaně tatínek.

Na víc už se Verunka neptala. Prohlížela si knížku. Byla o koních všech barev a velikostí.

SANIK

DAROS

Kamarád Daros

Když přijížděli na místo, Verunka odložila knížku na prázdné sedadlo a koukala se z okýnka. Div si hlavu nevykroutila. Všude okolo byly dřevěné ohrady a v nich volně pobíhali koně.

Verunka se neudržela a radostí vykřikla: „Jééé, ti jsou krásní!“

Ještě větší radost ale měla z toho, že tam tatínek zastavil. Všichni vystoupili z auta a vydali se směrem ke stájím.

Po chvíli jim vyšla naproti nějaká paní.

Hned je vesele vítala: „Dobrý den, vítám vás. Já jsem Anna a jsem vedoucí jízdárny.“

Podala si ruku s maminkou, pak s tatínkem a nakonec s Verunkou. S ní se ale vítala déle, skoro jako kdyby byla její paní učitelka ve školce.

„A ty jsi Verunka, vid’?“ zeptala se s úsměvem.

Verunka přikývla.

„Slyšela jsem, že máš ráda koně,“ pokračovala paní Anička.

Verunka opět přikývla.

„Jestli chceš, tak tě na koni naučím jezdit.“

„Ano!“ vykřikla Verunka tak nahlas, až se sama sebe polekala. Teprve pak se podívala na maminku s tatínkem. Nevěděla, jestli jí to dovolí.

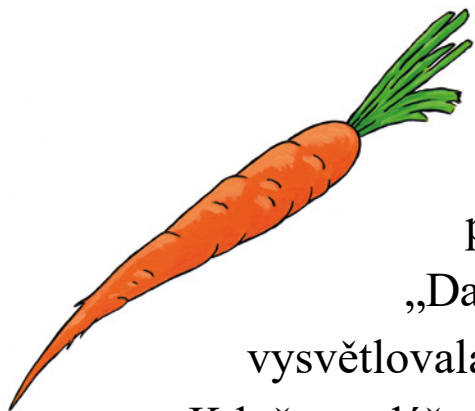
Oba se usmívali a pokyvovali hlavou.

„Pojďte, provedu vás!“ řekla paní Anička a vydala se směrem k vratům do stáje. Verunka, maminka Míša i tatínek Tomáš ji následovali. Byli zvědaví, jak to tam asi vypadá.

Stáje byly veliké a vonělo to tam senem.

„Tohle jsou naši miláčci. Ron, Sanik a Daros,“ řekla Anička. „Na těch jezdí hlavně děti.“

Maminka se při pohledu na Darose polekala. Byl ze všech největší. Celou dobu si myslela,

že děti jezdí jen na malých ponících.

„Daros má rád mrkvičku a děti,“ vysvětlovala paní Anička.

„Když mu dáš mrkev, tak tě určitě povozí!“ řekla a podala Verunce mrkev.

„Opatrně. Dávej pozor na prsty. Kuň má velké zuby a mohl by tě kousnout,“ upozornila Verunku paní Anička. Taky si vzala jednu mrkev a ukázala Verunce, jak ji má správně podržet.

Daros si mrkvičku vzal a odešel s ní kousek dál.

„Chce ji mít jenom pro sebe. Asi se bojí, aby mu ji nikdo nevzal,“ vysvětlila jim paní Anička.

Daros mrkvičku spokojeně dojedl a přišel si k Verunce pro další.

„Teď jste kamarádi,“ usmála se Anička a Verunka radostí povyskočila.

